

- 3) Czy przepisy państwa członkowskiego – które stanowią w sposób imperatywny, nie pozostawiając swobody oceny organom odpowiedzialnym za stosowanie prawa, że:
- a) usunięcie przez spółkę jako podatnika, po uprawomocnieniu się decyzji, na mocy której nałożono obowiązek ustanowienia zabezpieczenia zapłaty podatków, przeszkody uzasadniającej nałożenie obowiązku ustanowienia tego zabezpieczenia nie ma wpływu na obowiązek ustanowienia zabezpieczenia zapłaty podatków, a zatem na możliwość uchylecia numeru identyfikacji podatkowej, nawet w przypadku gdy owa przeszkoda została usunięta po uprawomocnieniu się decyzji o nałożeniu obowiązku ustanowienia zabezpieczenia, ale w terminie przewidzianym na przedstawienie rzeczowego zabezpieczenia?
 - b) w przypadku gdy zabezpieczenie zapłaty podatków nie zostało przedstawione, spółka jako podatnik, po upływie terminu przewidzianego na przedstawienie tego zabezpieczenia, nie może zaradzić skutkom prawnym uchylecia jej numeru identyfikacji podatkowej, nawet w sytuacji gdy usunęła przeszkodę uzasadniającą nałożenie obowiązku ustanowienia zabezpieczenia po uprawomocnieniu się decyzji, w drodze której obowiązek ustanowienia zabezpieczenia został nałożony, ale w terminie przewidzianym na przedstawienie rzeczowego zabezpieczenia – są zgodne z ustanowioną w art. 16 karty wolnością prowadzenia działalności gospodarczej, z jej ograniczeniem koniecznym w myśl art. 273 dyrektywy 2006/112 i proporcjonalnym zgodnie z art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych oraz z zapisanym w art. 47 tej karty prawem do skutecznego środka prawnego?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 10 sierpnia 2022 r. – MW, CY/VR Bank Ravensburg-Weingarten eG**

(Sprawa C-536/22)

(2022/C 432/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MW, CY

Strona pozwana: VR Bank Ravensburg-Weingarten eG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „sprawdliwej i obiektywnej rekompensaty z tytułu potencjalnych kosztów bezpośrednio związanych z przedterminową spłatą kredytu” zawarte w art. 25 ust. 3 dyrektywy 2014/17/UE (¹) należy interpretować w ten sposób, że rekompensata ta obejmuje również utracone korzyści kredytodawcy, w szczególności przyszłe odsetki, które utracił w wyniku przedterminowej spłaty?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy prawo Unii, a w szczególności art. 25 ust. 3 dyrektywy 2014/17/UE, określa wymogi dotyczące obliczania dochodów kredytodawcy z reinwestowania przedterminowo spłaconego kredytu konsumenckiego związanego z nieruchomością, które należy uwzględnić w ramach utraconych korzyści, a jeżeli tak, to jakie?

W szczególności:

- a) Czy przepisy krajowe dotyczące obliczania muszą opierać się na sposobie, w jaki kredytodawca rzeczywiście wykorzystuje kwotę przedterminowej spłaty?
- b) Czy przepisy krajowe mogą zezwalać kredytodawcy na obliczenie rekompensaty z tytułu przedterminowej spłaty na podstawie fikcyjnej reinwestycji w bezpieczne instrumenty rynku kapitałowego o dopasowanym terminie zapadalności (tzw. metoda dopasowanej zapadalności aktywów i wymagalności pasywów)?

- 3) Czy zakresem zastosowania art. 25 dyrektywy 2014/17/UE jest objęty również przypadek, w którym konsument najpierw wypowiada umowę o kredyt konsumencki związany z nieruchomością na podstawie prawa do wypowiedzenia przewidzianego przez ustawodawcę krajowego, zanim dokona przedterminowej spłaty kredytu na rzecz kredytodawcy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, Dz.U. 2014, L 60, s. 34.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 11 sierpnia 2022 r. – Global Ink Trade Kft/Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sprawa C-537/22)

(2022/C 432/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Global Ink Trade Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stanowi naruszenie zasady pierwszeństwa prawa Unii i prawa do skutecznego środka prawnego zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) okoliczność, że sąd państwa członkowskiego, który orzekając w ostatniej instancji, dokonuje wykładni orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości (wydanego w formie postanowienia w odpowiedzi na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, którego przedmiotem było właśnie orzecznictwo wypracowane przez ten sam sąd orzekający w ostatniej instancji) w ten sposób, że nie zawiera ono żadnego nowego elementu, który skutkuje lub może skutkować obaleniem wcześniejszych orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości lub zmianą wcześniejszego orzecznictwa krajowego wypracowanego przez sąd orzekający w ostatniej instancji?
- 2) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii i prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że zasada pierwszeństwa orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości ma zastosowanie także wtedy, gdy sąd państwa członkowskiego orzekający w ostatniej instancji odwołuje się również do swoich wcześniejszych wyroków jako precedensu? Czy można udzielić odmiennej odpowiedzi w świetle art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, jeżeli orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości ma formę postanowienia?
- 3) Czy w ramach ogólnego obowiązku sprawowania kontroli przez podatnika, niezależnie od wykonania i charakteru transakcji gospodarczej wykazanej w fakturach oraz mając na uwadze art. 167, art. 168 lit. a) i art. 178 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) (¹), a także zasady pewności prawa i neutralności podatkowej, można wymagać od podatnika, czyniąc z tego przesłankę prawa do odliczenia VAT – w przypadku braku w tym zakresie przepisów prawa danego państwa członkowskiego – utrzymywania osobistego kontaktu z wystawcą faktury bądź kontaktowania się z dostawcą jedynie za pośrednictwem oficjalnie podanego adresu poczty elektronicznej? Czy można uznać, że okoliczności te dowodzą, potwierdzonego obiektywnymi okolicznościami, naruszenia należytej staranności, jakiej należałoby oczekiwać od podatnika, biorąc pod uwagę, że okoliczności te nie miały jeszcze miejsca w chwili, gdy podatnik przeprowadzał stosowne kontrole przed nawiązaniem stosunku handlowego, lecz stanowią część istniejącego między stronami stosunku handlowego?